

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 206

гр. София, 31.03.2022 г.

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на тридесет и първи март през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирина Р. Славчева

Членове: Ивайло П. Г.

Ваня Н. Иванова

като разгледа докладваното от Ивайло П. Г. Въззивно частно гражданско
дело № 20221800500052 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 407, ал. 1 от ГПК. Образувано е по частни
жалби от „ОТП Ф. Б.“ ЕАД и П.Г. Т. срещу различни части от разпореждане
№ 260132 от 14. 09. 2021 г., постановено по гр. д. № 185/2016 г. по описа на
Районен съд – гр. Сливница.

Частната жалба на „ОТП Ф. Б.“ ЕАД е насочена срещу разпореждане №
260132 от 14. 09. 2021 г., постановено по гр. д. № 185/2016 г. по описа на
Районен съд – гр. Сливница, в частта му, с която е оставена без уважение
молбата на дружеството за издаване на изпълнителен лист срещу П. Г. Т. за
сумите 3515,84 лева – главница, 237,23 лева – договорна лихва, 444,40 лева -
разноски в производството пред първата инстанция, и 219,10 лева – разноски
пред втората инстанция.

Жалбоподателят „ОТП Ф. Б.“ ЕАД твърди, че извършената в
обжалваното разпореждане преценка е неправилна и в противоречие на
закона. Сочи, че в производството по издаване на изпълнителен лист съдът
извършва проверката по чл. 404, ал. 1 ГПК, и, независимо от настъпили
плащания след приключване на съдебното дирене, не може да издаде
изпълнителен лист за суми, различни от посочените в решението. Поддържа,
че възможността за прихващане на насрещни съдебно признати и/или
изискуеми и ликвидни вземания касае преценка, каквато съдът не извършва
по реда на чл. 405, ал. 4 от ГПК, която разпоредба го задължава,
изпълнителният лист да съвпада по съдържание с акта по чл. 404 от ГПК.

Жалбоподателят посочва също, че дори съдът да има възможност да
извършва преценка, за какви суми да бъде издаден изпълнителния лист, в
случая тя е неправилна, тъй като той – в качеството си на кредитор – не е
приел предложения от длъжника ред за погасяване, доколкото последният
твърди, че изобщо не дължи законна лихва върху главницата и отказва да я
плати. Кредиторът, от своя страна, е приложил реда, посочен в чл. 76, ал. 2
ГПК, като има право да претендира остатъка от неплатената главница, ведно
със съответната законна лихва. Прави извод, че съдът, разглеждащ искането
за издаване на изпълнителен лист, следва да преценява единствено

предпоставките, свързани с наличието на изпълнително основание, а не конкретните размери на вземането, а ако кредиторът претендира в последващ изпълнителен процес суми, които вече са погасени, за длъжника има специален ред, по който да се защити.

Жалбоподателят – търговско дружество - моли съда да отмени разпореждането на първостепенния съд, като постанови друго, с което бъде разпоредено издаването на изпълнителен лист в негова полза срещу П. Г. Т. за сумите, за които молбата е отхвърлена. Претендира и присъждане на разноски за настоящото производство.

В срока за отговор на частната жалба, П. Г. Т. е депозирала такъв, в който заявява, че същата е недопустима, а евентуално - неоснователна. Посочва, че задължението по делото е погасено изцяло, за което насрещната страна била уведомена своевременно, преди подаване на молбата □ за издаване на изпълнителен лист, поради което за дружеството липсвал правен интерес от снабдяване с такъв, а съответно - и за оспорване на разпореждането по този въпрос.

В случай, че съдът не приеме жалбата за недопустима, заявява, че същата е неоснователна, тъй като с въззивното решение по гр. д. № 194/2020 г. по описа на Софийски окръжен съд не е присъдена законна лихва върху присъдената сума – главница, с оглед на което такава не дължи. Заявява, че е необосновано да се твърди, че въззивният съд потвърждава обжалваното съдебно решение в частта за присъждане на законна лихва, предвид, че сумите по двете дела са в различен размер и без да е посочено в крайния акт. Счита, че за да се дължи законна лихва, е необходимо да има изричен диспозитив във въззивното решение, касаещ присъждането □. Намира за неоснователно твърдението на насрещната страна, че районният съд следва да се произнесе относно всички присъдени суми с въззивното решение, в това число и за законната лихва, каквато според нея не е присъдена.

Моли съда да остави жалбата без разглеждане като недопустима, а евентуално - без уважение като неоснователна.

Частна жалба на П. Г. Т. е насочена срещу разпореждане № 260132 от 14. 09. 2021 г., постановено по гр. д. № 185/2016 г. по описа на Районен съд – гр. Сливница, в частта му, с която е разпоредено издаване на изпълнителен лист за законна лихва върху присъдената сума – главница по влязлото в сила съдебно решение, в размер на 1832,30 лева за периода от завеждане на исковата молба (25.04.2016г.) до датата на изплащането на главницата (за каквато приема 18.08.2021г.), като твърди, че в тази част разпореждането е недопустимо, евентуално – неправилно, поради което моли, същото да бъде отменено.

Поддържа становище за недопустимост на произнасяне от страна на първоинстанционния съд за размера на законната лихва, при положение, че такава не е присъдена с въззивното решение. В условията на евентуалност, заявява, че неправилно съдът е преценил, че дължи законна лихва върху присъдената сума, доколкото такава не е присъдена. Обстоятелството, че въззивният съд потвърждава обжалваното такова в една част, извън тази, в която същото е отменено, не обуславя право на насрещната страна да претендира законна лихва, поради обстоятелството, че присъдените суми по въззивното решение са в различен размер от тези, присъдени от първия съд, поради което и смята, че това трябва да е посочено изрично – дали се присъжда законна лихва, върху каква сума и за какъв период.

В заключение жлабоподателката моли съда да отмени разпореждането като недопустимо, а евентуално - като неправилно.

Ответникът по тази частна жалба – „ОТП Ф. Б.“ ЕАД, в срока за отговор е депозирал такъв, в който заявява, че оспорва същата и моли съда да я остави без уважение. Заявява, че с решението на районния съд е присъдена не само главница, но и законната лихва върху същата. С въззивното решение частично е отменено обжалваното такова, в частта, касаеща размера на дължимата главница, който е намален от 5989,33 на 3515,84 лева, но в частта, с която е присъдена и законната лихва върху нея решението е потвърдено.

Моли съда да постанови определение, с което остави жалбата без уважение като неоснователна, с присъждане на дължимите разноски.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и материалите по делото, приема следното от фактическа страна:

С решение № 122 от 28. 02. 2018 г., постановено по гр. д. № 185/2016 г. по описа на Районен съд – гр. Сливница, ответницата П. Г. Т. е осъдена, на основание чл. 440 от ТЗ, вр. чл. 79 от ЗЗД, да заплати на ищеца „ОТП Ф. Б.“ ЕАД сумата от 5989,33 лева, представляваща неизплатена главница по договор за предоставяне на кредит за текущо потребление от 25.10.2005 г., ведно със законната лихва от 25.04.2016 г. до окончателното изплащане на дълга; сумата от 540,72 лева, представляваща наказателна лихва от 27. 09. 2011 г. – 14. 12. 2012 г.; сумата от 1 178,37 лева – договорна лихва за периода от 23. 06. 2011 г. – 14. 12. 2012 г., като е отхвърлен искът до пълния предявен размер от 1 373,66 лева. На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответницата е осъдена да заплати на ищеца сумата от 935,85 лева – разноски за производството.

По въззивна жалба на ответницата П.Т. е образувано в. гр. д. № 194/2020 г. по описа на Софийски окръжен съд, по което е постановено решение № 260037 от 06. 10. 2020 г., с което обжалваното такова е отменено в частите, с които ответникът П.Т. е осъдена да заплати на ищеца:

- разликата над сумата от 3 515,84 лева до присъдените 5 989,33 лева - главница по договор за кредит за текущо потребление от 25. 10. 2005 г.,
- разликата над 237,32 лева до присъдените 1 178,37 лева и за периода от 23. 06. 2011 г. до м. март 2012 г. – договорна лихва,
- сумата от 540,72 лева – наказателна лихва за периода от 27. 09. 2011 г. до 14. 12. 2012 г.,
- разноски над сумата от 444,40 лева.

Постановено е ново решение, с което са отхвърлени предявените от ищеца – търговско дружество – против ответницата искове за заплащане на:

- разликата над сумата от 3 515,84 лева до претендираните 5 989,33 лева – главница,
- договорна лихва за разликата над 237,32 лева до присъдените 1 178,37 лева и за периода от 23. 06. 2011 г. до м. март 2012 г.,
- сумата от 540,72 лева – наказателна лихва за периода от 27. 09. 2011 г. до 14. 12. 2012 г.

В останалите обжалвани части първоинстанционното решение е потвърдено. Въззивната инстанция е присъдила на въззивницата П.Т. сумата от 1 261,26 лева, представляваща разноски за въззивното производство, а на

въззиваемото търговско дружество - сумата от 219,10 лева – разноски за въззивното производство.

С определение № 260014 от 06. 01. 2021 г., постановено по реда на чл. 248 ГПК, въззивното решение е изменено в частта за разноските, като в полза на въззивницата П.Т. е присъдена сумата от общо 2 522,52 лева, представляваща разноски в производството пред районния и въззивния съд.

В молба вх. № 260882/16.08.2021г. П.Т. е посочила, че въз основа на влязлото в законна сила въззивно решение, с което е осъдена да заплати на дружеството посочените суми, както и с оглед сумата, с която ответното дружество е осъдено да заплати на нея, счита, че след направено от нея прихващане на дължимото □ от насрещната страна, дължи сума в размер на 1894,14 лева, за която прилага към молбата вносна бележка от 13.08.2021 г. за нареждането □ в негова полза, като счита, че по този начин задължението □ към него е погасено. В молбата си е посочила, че дължи на насрещната страна заплащането на сумите 3 515,84 лева – главница по договора, 237,32 лева – договорна лихва, 444,40 лева- разноски и 219,10 лева – разноски във въззивното производство, като отрича дължимостта на законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението. Липсват данни, молбата да е връчена на дружеството, както и да е отправено волеизявление от Т. до него във връзка с прихващането.

С молба вх. № 260953/13. 09. 2021 г. „ОТП Ф. Б.“ ЕАД е поискало да му бъде издаден изпълнителен лист, въз основа на влязлото в сила съдебно решение по гр. д. № 185/2016 г. на РС – гр. Сливница, частично отменено с решението по в. гр. д. № 194/2020 г. на Софийски окръжен съд, за следните суми: 3 515,84 лева – главница, ведно със законната лихва върху нея от 25. 04. 2016 г. до окончателното □ изплащане; 237,23 лева договорна лихва; 444,40 лева – разноски за производството пред първата инстанция и 219,10 лева – разноски за производството пред втората инстанция.

С обжалваното в настоящото производство разпореждане № 260132 от 14. 09. 2021 г. по гр. д. № 185/2016 г. на РС – гр. Сливница е разпоредено да бъде издаден в полза на дружеството изпълнителен лист за сумата от 1 832,30 лева, представляваща законна лихва върху главницата от 3 515,84 лева, считано от 25. 04. 2016 г. (дата на завеждане на исковата молба) до изплащането □ – 18. 08. 2021 г. В останалата част молбата е оставена без уважение.

Съдът е мотивирал акта си с представянето от страна на ответницата на доказателства за доброволно погасяване на задължението □ към дружеството-ищец, както и посоченото от нея в молбата, кои вземания погасява, изключвайки установения в ЗЗД ред за погасяването им.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

1. По частната жалба на „ОТП Ф. Б.“ ЕАД

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна.

Процесуалният закон не предвижда възможност за извършване на прихващане в производството по издаване на изпълнителен лист. Тази

невъзможност произтича от неговия едностранен, несъстезателен характер. Поради това, сезираният с молба за издаване на изпълнителен лист съд, след като извърши дължимата проверка по чл. 406, ал. 1, вр. чл. 404 от ГПК, разпорежда да се издаде такъв като възпроизвежда буквално диспозитива на подлежащия на изпълнение съдебен акт относно присъдените суми. С други правомощия в това производство съдът не разполага, вкл. да съобразява извършено извънсъдебно прихващане или сам да извършва такова. Възражение за прихващане в производството по издаване на изпълнителен лист е недопустимо, а съдът не може да е адресат на изявление за извънсъдебно прихващане, тъй като същото следва да бъде отправено до и получено от насрещната страна по материалното правоотношение. (арг. от чл. 104, ал. 1, изр. 1 от 33Д).

В същия смисъл е съдебната практика – напр. Определение № 789 от 1.05.2017 г. на САС по в. ч. гр. д. № 751/2017 г. и Определение № 2285 от 12.07.2017 г. на САС по в. гр. д. № 2545/2017 г.

Отделно от това, в случая такова изявление до съда дори няма. Вместо това, длъжницата Т. е подала молба вх. № 260882/16.08.2021 г., с която е уведомила съда, че, след извършено от нея [извънсъдебно] прихващане, е превела по сметката на дружеството-кредитор дължимия от нея остатък от задължението си към него, с което счита последното за погасено. Липсват данни, обаче, за отправяне на такова изявление към дружеството, както и за достигането му до него, поради което не е спазен редът по чл. 104, ал. 1, изр. 1 от 33Д. Следователно, дори по принцип да е допустимо извършване или зачитане на прихващане в производството по чл. 405 и сл. от ГПК, в случая такова действие е останало недоказано.

При тези данни, въз основа на едностранните твърдения на длъжника, първоинстанционният съд неправилно е преценил, че задължението му е погасено чрез прихващане и е отказал да издаде изпълнителен лист съобразно влязлото в сила съдебно решение.

По тези съображения, настоящия съдебен състав намира, че сезираният с молбата за издаване на изпълнителен лист първоинстанционен съд неправилно е зачел изявлението на длъжника за извършено от него прихващане. В резултат от това, той е постановил незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен.

2. По частната жалба на П. Г. Т.

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е допустима.

Жалбоподателката обжалва разпореждането на районния съд в частта, с която е постановено издаване в полза на дружеството на изпълнителен лист за сумата 1 832,30 лева, представляваща законна лихва върху главницата от 3 515,84 лева, считано от 25. 04. 2016 г. до изплащането □ – 18. 08. 2021 г., по съображения, че такава въобще не дължи, доколкото не е изрично присъдена с въззивното решение.

Настоящият съдебен състав не споделя довода на жалбоподателката. Видно от диспозитива на решението по в.гр.д. № 194/2020г. на Софийския окръжен съд, с него частично е отменено решението на Сливнишкия окръжен съд, като – в частта за главницата – отмяната касае единствено нейния размер, но не и дължимостта на законна лихва върху него. Поради това,

такава се дължи, а периодът на дължимост, както и конкретният ѝ размер следва да се определят в изпълнителното производство.

Независимо от това, съгласно Тълкувателно решение № 6 от 15.01.2019 г. на ВКС по т. д. № 6/2017 г., ОСГТК, ограниченията относно обхвата на дейността на въззивния съд, предвидени в чл. 269, изр. второ ГПК, не се прилагат в производството по частна жалба, т.е. в тези производства въззивното обжалване е пълно, а това открива възможността да бъде проверена правилността на обжалвания акт и на невъведени в частната жалба оплаквания. В изпълнение на това свое служебно задължение, съдът намира, че жалбата е основателна поради следните съображения:

- Както се обоснова по-горе, по делото няма данни за извършено прихващане, а, дори да е било извършено такова, първоинстанционният съд не е следвало да го съобразява. Съответно, в производството по издаване на изпълнителен лист не може да се приеме, че главното задължение е погасено, а това дефинитивно изключва възможността за определяне на конкретна дата на погасяването. Оттук следва, че няма основание за изчисляване на размера на законната лихва върху главницата за периода от подаване на исковата молба до момента, възприет от районния съд като такъв, в който е настъпило погасяване на вземането чрез прихващане.
- В производството по издаване на изпълнителен лист съдът няма правомощие да изчислява и конкретизира размера на вземането за законна лихва, след като такъв размер не е посочен в диспозитива на съдебното решение. В случай, че правоимащата страна прецени, че вземането ѝ не е изцяло погасено (било чрез прихващане или по друг начин), тя следва да заведе изпълнително дело, в хода на което съдебният изпълнител извършва необходимите изчисления за определяне на размера на вземането за законна лихва към момента на окончателното погасяване на задължението за главница.
- Отделно от това, в случая самата сума на законната лихва е изчислена неправилно, тъй като, видно от приложеното извлечение от програмен продукт за изчисляване на законна лихва, същата е пресметната за периода от 25. 06. 2016 г. до 13. 08. 2021 г., а не за приетия за релевантен от самия районен съд период от 25.04.2016г. до 18.08.2021г.

По тези съображения, разпореждането за издаване на изпълнителен лист за служебно изчислена от съда сума за законна лихва върху главницата, се явява неправилно, поради което следва да бъде отменено.

С оглед уважаването и на двете частни жалби, страните не си дължат разноски.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ изцяло разпореждане № 260132 от 14. 09. 2021 г., постановено по гр. д. № 185/2016 г. по описа на Районен съд – гр. Сливница.

ВРЪЩА делото на Сливнишкия районен съд за издаване на изпълнителен лист съобразно мотивната част на настоящото определение.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____